

18. november 2008
mmu/J.nr. 08.04.0001.02

Miljøstyrelsen
Strandgade 29
1401 København K
joaff@mst.dk (fremsendes kun elektronisk)

Høring af udkast til bekendtgørelse om batterier og akkumulatører og udtjente batterier og akkumulatører – J.nr. MST-765-00028

affald danmark takker for modtagelsen af udkast til bekendtgørelse om batterier og akkumulatører og udtjente batterier og akkumulatører.

affald danmark bifalder den integration, som ændringen af miljøbeskyttelsesloven ved lov nr. 509 2008 lægger op til at skabe mellem de tre producentansvar for henholdsvis WEEE, batterier og udrangerede biler. Jo mere de pågældende fraktioner bliver udskilt af den almindelige affaldsstrøm, jo bedre miljøpræstationer vil den resterende håndtering af affald kunne opnå. Dette gælder ikke mindst udledninger fra forbrændingsanlæg og omkostninger til sortering af andre særskilt indsamlede fraktioner.

Det er *affald danmark*'s holdning, at det vil være optimalt i administrativ henseende, hvis de forskellige producentansvarsordninger ensrettes i størst mulige omfang, herunder at Dansk Producentansvarssystem gives en ens rolle i de forskellige producentansvarsordninger. Det er ærgerligt, hvis de forskellige lov-hjemler i miljøbeskyttelsesloven alligevel ikke giver mulighed herfor. Om ovennævnte også er den retstilstand, som miljøministeren og Miljøstyrelsen søger, vides ikke med sikkerhed, da udkast til WEEE-bekendtgørelse endnu ikke er sendt i høring.

Med udkastet lægges ansvaret for håndteringen af bærbare batterier og akkumulatører fra husstandene og til og med opsamlingsstederne på kommunerne/affaldsselskaberne, hvilket også umiddelbart må formodes at være den mest hensigtsmæssige løsning ud fra en samlet samfundsøkonomisk vurdering.

affald danmark mener, at det bør overvejes at fastsætte konkrete indsamlingsmål for aktørerne – kommuner og producenter og importører. Metoden til fastlæggelse af indsamlingspotentialer m.v. kan udvikles i samarbejde med aktørerne.

Lovbemærkningerne til lovens § 9 u skitserer de bagvedliggende vurderinger for fastsættelsen af de kommunale omkostninger til den kommunale del af håndteringen til 2,70 kr. pr. kg markedsførte bærbare batterier og akkumulatører. Oplysningerne er dog ikke detaljerede nok til, at det kan afgøres, om der i omkostningsberegningerne er taget specifikt højde for den i bekendtgørelsen valgte løsning med kommunal håndtering til og med et opsamlingssted.

I relation til fordelingen af kompensation tilkendegav miljøministeren i betænkningen til lovforslaget, at han – hvis enighed om en rammeaftale for fordelingen

ikke kunne opnås – ville drøfte indholdet af den endelige bekendtgørelse med de partier, som står bag loven. Henset til dette løfte finder *affald danmark* det ret uheldigt, at rammeaftalens skæbne ikke ligger fast på nuværende tidspunkt. Hvornår er det ministeren eventuelt skal kunne nå drøftelserne, hvis bekendtgørelsen skal træde i kraft 1. januar 2009?

Det angives desuden i bemærkningerne til loven, at kommunerne skal have revisor til at påse, at deres opgjorte udgifter også rent faktisk er medgået til aktiviteterne. Dette krav bør indarbejdes i bekendtgørelsen.

affald danmark er umiddelbart en smule forundret over det niveau af detailregulering, som Miljøstyrelsen har fundet tilstrækkeligt. Erfaringerne fra producentansvaret på WEEE-området viser med al tydelighed, at et gnidningsfrit samarbejde mellem kommuner og producenter/importører/kollektivordninger ikke kommer af sig selv. Ordningen med de centrale opsamlingssteder vil klart mindske behovet for detailregulering, men kan ikke helt fjerne det. I bekendtgørelsens bilag 1 reguleres reelt kun afhentningsfristen. Ejerskabet til og mængden af eksempelvis materiel og hjælpemateriel på de centrale opsamlingssteder kunne med fordel fastsættes.

Erfaringerne fra WEEE-området viser desuden, at frustrationerne bliver større hos parterne, når man ikke kan få parternes forpligtelser gennemtvunget. *affald danmark* skal derfor på det kraftigste anbefale, at Dansk Producentansvarssystem ikke alene skal kunne men derimod pålægges en egentlig pligt til at foranstalte nødafhentninger, hvis vilkårene i bilag 1 ikke overholdes. Alternativt kan kommunerne selv gives en direkte adgang hertil kombineret med økonomisk dækning via Dansk Producentansvarssystem.

Endelig skal *affald danmark* gøre opmærksom på, at bekendtgørelsens ikrafttræden den 1. januar 2009 giver kommunerne en urealistisk kort frist til at etablere borgernærer indsamlingsordninger samt indrette sig på bekendtgørelsens øvrige krav. Bekendtgørelsens krav medfører både en retlig etablering af ordningerne (ændre, vedtage og offentliggøre nye regulativer for både husholdninger og erhverv) og en faktisk etablering (indkøb af materiel, indgåelse af kontrakter om transport – evt. efter udbud- m.v.). Samtidig skal et opsamlingssted udpeges (aftale med anden kommune eller køb/leje af areal samt etablering af plads m.v.). Endelig skal kommunernes/affaldsselskabernes tilrettelæggelse af budget, kontering og regnskabsafklæggelse omlægges for at kunne imødekomme dokumentationskravene i enten § 6, stk. 3 eller stk. 4. *affald danmark* skal på det kraftigste anbefale, at Miljøstyrelsen drøfter, hvad der er en realistisk tidsplan med de berørte parter og fastsætter en ikrafttrædelsesdato svarende hertil.

Konkrete bemærkninger og forslag

Batteridirektivet fastsætter i artikel 10 nogle mål for indsamlingsprocenten. Disse mål er i direktivet pålagt den enkelte medlemsstat. Samme regulering ses i mange øvrige direktiver på miljøområdet. Uanset om medlemsstaterne har valgt en implementeringsform, hvori borger eller virksomheder også får et ansvar for målopfyldelsen eller ej, har EU-Kommissionen i en del tilfælde krævet, at direktivernes mål fremgik af den nationale lovgivning.

De af definitionerne i § 3, som også fremgår af selve lovens ordlyd, bør være en ordret gengivelse af lovens ordlyd, for at undgå tvivl om de grundlæggende begreber. Eksempelvis afviger definitionen i § 3, stk. 1, nr. 1, af ”batteri eller akkumulator” fra lovens. Der er sket en udvidelse af begrebet i bekendtgørelsen. I lovens forstand er batterier og akkumulatører, som benyttes i eksempelvis våben, slet ikke batterier og akkumulatører i juridisk forstand. I bekendtgørelsens for-

stand er samme batteri/akkumulator et batteri/akkumulator i juridisk forstand, det er blot ikke reguleret af reglerne i bekendtgørelsen.

§ 4, stk. 1, er formuleret helt uden konkrete minimumskrav i relation til graden af borgernærhed. Det er fint, at man som kommune kan etablere indsamlingsordninger bestående i adgangen til genbrugsstationer, hvis arealets størrelse sammenholdt med antallet af genbrugsstationer, vurderes til at være borgernært nok. Reguleringen er dog lidt pudsigt i lyset af spørgsmålets vægt i forbindelse med lovens udformning og behandling i Folketinget.

I § 4, stk. 3, refereres til stk. 3 i stedet for stk. 2.

Følger § 4, stk. 4, ikke allerede af de generelle regler om benyttelsespligt i henholdsvis miljøbeskyttelsesloven og affaldsbekendtgørelsen? Under alle omstændigheder bør krav rettet mod affaldsproducenter fastsættes i selve affaldsbekendtgørelsen. Denne systematik følges for øvrige reguleringer på affaldsområdet.

§ 4, stk. 2-4, er i øvrigt begrebsmæssigt uklar. Det kan således ikke umiddelbart udledes i hvilken ordening distributører, der modtager batterier, indgår? Skal de i retlig henseende anses som en del af den kommunale indsamlingsordning, og hvad har det i så fald af konsekvenser? Efter lovbemærkningerne til miljøbeskyttelseslovens § 45, stk. 5, er distributørerne en del af producenternes og importørernes tilbagetagningsordninger, hvorfor det umiddelbart virker lidt ulogisk, at distributørerne har mulighed for at aflevere batterierne til en kommunal indsamlingsordning. Det bidrager desuden til uklarheden, at begrebet ”indsamlingsordninger” nu også anvendes i relation til privates ordninger, som ellers typisk benævnes ”tilbagetagningsordninger”, hvor det i øvrig lovgivning på affaldsområdet forbeholdes kommunernes håndtering: anvisningsordninger eller indsamlingsordninger.

Ordene ”etablere” i § 5, stk. 1, og ”oprette” i § 5, stk. 2, bør overvejes udskiftet med eksempelvis ”udpege”, idet det tydeliggøres, at der ikke nødvendigvis er tale om nye, særskilte steder. Et 3. punktum kunne med fordel tilføjes stk. 1: ”Opsamlingsstedet kan være beliggende i en anden kommune og kan være fælles opsamlingssted for flere kommuner.”. At dette skal være retstilstanden blev oplyst på det af Miljøstyrelsen afholdte dialogmøde, og det er en meget relevant regulering at medtage i bekendtgørelsen.

I relation til § 6 forekommer det stadig en smule uklart om lovens § 9 u, stk. 7, alene giver DPS kompetence til at kunne forhandle en rammeaftale på producenters og importørers vegne, eller om den samtidig giver DPS kompetence til at binde dem retligt/økonomisk. Hvis der indgås aftale om en rammeaftale og kun 50% af kommunerne indgår særskilte aftaler, hvad betyder det så i relation til anvendelsen af § 6, stk. 3? Gælder der dokumentationskrav i forbindelse med § 6, stk. 3?

I § 6, stk. 4, bør ”Kommunerne” ændres til ”Kommunalbestyrelsen”. Kravet om dokumentation bør konkretiseres. Kravet om at kommunerne skal have revisor til at påse, at deres opgjorte udgifter også rent faktisk er medgået til aktiviteterne, som fremgår af lovbemærkningerne, bør indarbejdes i bekendtgørelsen.

Ordene ”ordninger” og ”afhentningssteder” i henholdsvis stk. 1 og stk. 3 i § 8 bør ændres til ”opsamlingssteder” for at undgå forvirring.

I § 10 bør ”kan Dansk Producentansvarssystem lade tredjemand” ændres til ”lader Dansk Producentansvarssystem tredjemand”.

Det kan med fordel angives direkte i § 39, hvem det er forbudt for (ansvarssubjektet).

I relation til bilag 1 bør henholdsvis punkt 1 og punkt 3 indarbejdes i egentlig paragraffer, at de ikke har karakter af aftalestof.

Såfremt der er spørgsmål til ovenstående, står *affald danmark* naturligvis til rådighed.

Med venlig hilsen

Marianne Munch Jensen
affald danmark